

Ο Ιερομάρτυς Μύρων του Εμπορίου Εορδαίας (Δρ Χαραλάμπης Μ. Μπούσιας, Μέγας Υμνογράφος της των Αλεξανδρέων Εκκλησίας)

[/ Πεμπτούσια](#)

Για την Εκκλησία του Χριστού το σημαντικό είναι να παίρνει πολίτες της γης και να τους κάνει ουρανοπολίτες. Να παίρνει σαρκικούς ανθρώπους και να τους μεταποιεί σε πνευματικούς. Να γεννάει Αγίους. Η θεϊκή επενέργεια οδηγεί κάθε αγωνιζόμενο πιστό στην αγιότητα, όπως η επενέργεια του ηλεκτρισμού μεταποιείται σε φως και θερμότητα και του ήλιου σε εκτυφλωτική λάμψη. Όταν ένας άνθρωπος κατορθώνει μέσα από την Εκκλησία να φθάσει στην αγιότητα, τότε η Εκκλησία πέτυχε τον κύριο λόγο υπάρξεώς της. Στην επίτευξη αυτής της αγιότητος βοηθούν τα κηρύγματα, οι ομιλίες, οι πνευματικές συνάξεις και πρώτιστα η μυστηριακή ζωή, η οποία μας διατηρεί σε εγρήγορση, σε μετάνοια, σε ευαρέσκεια του γλυκυτάτου μας Ιησού.

Η αγιότης δεν είναι κάτι το άπιαστο. Είναι εφικτή για τον καθένα μας, για όλους μας που αγαπούμε τον Χριστό, που μας αρέσει να αγωνιζόμαστε, που έχουμε υψηλά ιδανικά και πιστεύουμε ότι η ζωή μας δεν σταματάει στον τάφο.

Οι Άγιοι διαφέρουν από εμάς στο χρόνο, αν και Άγιοι αναδεικνύονται σε κάθε εποχή, και σε κάθε τόπο. Έτσι, οι σύγχρονοι Άγιοι μπορεί να μην είναι της ερημίας και των διωγμών, αλλά της ερημίας των πόλεων και της ομολογίας της πίστewς. Διαφέρουν οι Άγιοι στον τόπο δράσεως, όχι όμως και στον τρόπο. Και τούτο γιατί οι άνθρωποι μέσα στους αιώνες κουβαλούν το ίδιο ψυχικό άλγος, τα ίδια προβλήματα, τις ίδιες θλίψεις, την ίδια αγωνία του θανάτου. Τα ξεπερνούν, όμως, όλα με απaráμιλλο ψυχικό σθένος, με το σθένος της αγιότητας που δεν μετριέται με το στρέμμα, αλλά «με της καρδιάς το πύρωμα και με το αίμα» ταυτίζοντάς την με τη μεγαλοσύνη του εθνικού μας ποιητή Κωστή Παλαμά.

Οι Άγιοί μας ήταν, όπως είναι και σήμερα, αγωνιστές της ζωής, αγωνιστές της

αρετής, αγωνιστές νόμιμοι στο στίβο του ήθους, της ομολογίας, των πατρικών παραδόσεων και της ψυχικής κενώσεως στην υπηρεσία του πλησίον.

Πού διέφεραν και πού διαφέρουν οι Άγιοι από εμάς; Διέφεραν και διαφέρουν στην πληρότητα της καρδιάς τους από τη θεϊκή αγάπη, αφού δεν τους γέμιζε ποτέ η κοσμική δόξα, οι ανέσεις, τα πλούτη και η κοινωνική καταξίωση. Αυτές τις πρόσκαιρες επιδιώξεις επιζητούμε εμείς οι ολιγόπιστοι, εμείς που έχουμε κοσμικό φρόνημα, που έχουμε κενό στην καρδιά μας δυσαναπλήρωτο και αντί να το γεμίζουμε με Θεό προσπαθούμε, χωρίς επιτυχία βέβαια, να το γεμίσουμε με χαρές και ανέσεις του κόσμου τούτου. Η πληρότητα αυτή της καρδιάς δεν αφήνει στους Αγίους περιθώρια κενοδοξίας. Επιδιώκουν την αφάνεια, την ταπείνωση, την άμεση και διαρκή επικοινωνία με την ουράνια αγάπη, τον Δημιουργό και Σωτήρα μας.

Υπάρχουν και σήμερα Άγιοι. Τα ονόματά τους δεν διαφημίζονται στις εφημερίδες, στις τηλεοράσεις, στα μέσα μαζικής επικοινωνίας. Παραμένουν άγνωστοι, αν και είναι άνθρωποι της διπλανής πόρτας, του διπλανού διαμερίσματος. Η αγιότης δεν προβάλλεται. Παραμένει σιωπηλή, γιατί δεν στοχεύει στην ανθρώπινη δόξα. Δεν την ενδιαφέρει η γνώμη των πολλών. Την ενδιαφέρει μόνο η ευαρέσκεια του Κυρίου του ουρανού και της γης, Αυτού που γνωρίζει τους αγώνες μας και περιμένει να μας δώσει το στέμμα της αφθαρσίας.

Είμαστε διδάσκαλοι, ιερωμένοι, παιδαγωγοί; Πρέπει να ελκύουμε τους άλλους με το παράδειγμά μας, γιατί αν όχι θα μας πούν το «δάσκαλε που δίδασκες και νόμον δεν εκράτεις». Είμαστε πολιτικοί, είμαστε ηγήτορες; Οφείλουμε να εκπέμπουμε αγιότητα, για να γινόμαστε παραδείγματα προς μίμηση των ανθρώπων που κυβερνάμε. Αν δεν στοχεύουμε στην αγιότητα και δεν δείχνουμε το δρόμο της αγιότητος στους άλλους τότε η ευθύνη μας είναι μεγάλη, γιατί παίρνουμε στο λαιμό μας ψυχές «υπέρ ων Χριστός απέθανεν» (Ρωμ. ιδ' 15). Αν διδάσκουμε έμπρακτα την αγιότητα, που σημαίνει ότι πρώτα την έχουμε βιώσει, τότε διπλά στεφάνια μας περιμένουν στον ουρανό και ο Κύριος θα μας ονομάσει μεγάλους ενώπιόν Του, αφού αυτός που θα ποιήσει και θα διδάξει «μέγας κληθήσεται» (Ματθ. ε' 19).

Αφανής για χρόνια πολλά, αλλά εμφανέστατος ενώπιον του Κυρίου μας, παρέμενε ο άγιος Ιερομάρτυς του Εμπορίου Εορδαίας, τον οποίον προσφυώς επονομάσαμε Μύρωνα, λόγω της μυροβλύσεως των σεβασμίων του λειψάνων. Και άλλων πολλών αγίων αγνοούντες τα ονόματα δώσαμε στην Εκκλησία μας ονόματα σχετικά με τις ιδιαιτερότητες της χάριτος που παρουσιάζουν, τη βιοτική τους ταυτότητα ή τον τρόπο που μας έγιναν γνωστοί. Έτσι έχουμε τον «ευγνώμονα Ληστή», το όσιο «Ευδόκιμο», το Βατοπαιδινό, τον ασκητή «Προσδόκιο» από τη Σαντορίνη.

Ο αφανής μέχρι προ τινος Ιερομάρτυς Μύρων έγινε εμφανής στο χριστεπώνυμο πλήρωμα μόλις τα τελευταία έτη και μάλιστα με τη μυροβλυσία των τιμίων του λειψάνων. Θεωρούμε ότι υπήρξε Επίσκοπος Μογλενών για δύο λόγους. Πρώτον γιατί το Εμπόριο υπήρξε για μια εκατοντάδα ετών έδρα της Μητροπόλεως Μογλενών και δεύτερον γιατί το σκήνωμα του Αγίου βρέθηκε καθήμενο και πλησίον του πόλος ωμοφορίου, υπολείμματα από αρχιερατικό μανδύα και δικεροτρίκηρο, χαρακτηριστικά αντικείμενα επισκόπου. Στους επισκοπικούς καταλόγους της Μητροπόλεως δεν αναφέρεται κάποιος με το όνομα αυτό, αλλά ούτε και ιερομάρτυς. Έτσι δεν διαφωτιζόμαστε από αυτούς. Το ότι ο Άγιος Μύρων είναι Μάρτυς πίστεως φαίνεται από τα σημάδια στην τιμία του κεφαλή από καρφιά.

Ο Άγιος Μύρων ενταφιάσθηκε στο Σολέα του Ναού του Αγίου Μηνά, ο οποίος ήταν ο Μητροπολιτικός Ναός του Εμπορίου, και αυτό αποτελεί ένδειξη τιμής στο επισκοπικό του αξίωμα. Το έτος 1921, κατά την ανέγερσή του, βρέθηκαν τα χαριτόβρυτα και μυροβλύζοντα λείψανά του, αλλά δεν ανακομίσθηκαν παραμένοντα στη θέση τους. Τα τελευταία χρόνια με θαυμαστό τρόπο αυτά έδωσαν την παρουσία τους. Η καντήλα της εικόνας της Παναγίας στο τέμπλο του Ναού κάθε πρωί, αλλά και στο διάστημα της ημέρας, βρισκόταν στο δάπεδο του σολέα, άλλοτε αναμμένη και άλλοτε όχι, χωρίς να επεμβαίνει ανθρώπινο χέρι. Το θαυμαστό αυτό γεγονός πήρε μεγάλες διαστάσεις το χρονικό διάστημα από τις 22 Νοεμβρίου του έτους 2000 μέχρι τις 11 Ιουνίου του επομένου έτους 2001.

Ο Εφημέριος του Ναού νόμιζε ότι κάποιος την κατέβαζε, για να την ανάψει και την ξεχνούσε εκεί. Έλαβε τα απαιτούμενα μέτρα ασφαλείας, αλλά η καντήλα πάλι βρισκόταν τα πρωινά στο δάπεδο. Αποφάσισε τότε μαζί με μέλη της εκκλησιαστικής επιτροπής του Ναού να αγρυπνίσουν, για να διερευνήσουν το αίτιο της θαυμαστής αυτής μετακινήσεως. Κατά τη διάρκεια της αγρυπνίας διαπίστωσαν έκπληκτοι ότι μόνη της η καντήλα βρισκόταν στο συγκεκριμένο σημείο του δαπέδου. Ο Εφημέριος το θεώρησε σημείο του ουρανού και ενθουμούμενος ότι οι παλαιοί απέφευγαν από σεβασμό να πατήσουν σε εκείνο το σημείο του σολέα, ενέτεινε τις προσευχές του, για να δείξει ο Θεός το σκοπό του θαυμαστού γεγονότος. Τότε ήταν, όπου με την ευλογία του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου αποφάσισαν να επισκευάσουν το Ναό και, ω των θαυμασίων Σου, Κύριε, αποκαλύφθηκαν τα μυροβλύζοντα του Αγίου λείψανα προς δόξαν Θεού και τιμή του Αγίου Του.

Την χάρη της μυροβλυσίας γνώρισε επίσης και ο Άγιος Επίσκοπος Σισανίου και Σιατίστης Αντώνιος, ο οποίος μπροστά στο θαυμαστό γεγονός έμεινε εκστατικός και είπε ότι πρόκειται περί μεγάλου Αγίου. Την ίδια εμπειρία απέκτησε και ο μακαριστός Επίσκοπος Ελασσώνος κυρός Βασίλειος, ο οποίος ευλαβούμενος τον

Άγιο Μηνά και προσκαλούμενος στο πανηγύρι του από τον Άγιο Φλωρίνης κ. κ. Θεόκλητο, θαύμαζε το γεγονός της ευωδίας εκ της μυροβλυσίας και το συνεδύαζε με τη φιλαγιότητα του Μητροπολίτου λέγοντας ότι ο Άγιος Φλωρίνης είναι όντως φιλάγιος έχοντας το προνόμιο να αγαπά τους Αγίους και να αγαπάται από αυτούς στον τόπο τους.

Προσωπική εμπειρία της μυροβλυσίας των ιερών λειψάνων του προσφυώς ονομασθέντος «Αγίου Μύρωνος» καταθέτει και ο γράφων και «αληθινή εστιν η μαρτυρία αυτού» (Ιωάν. κα΄ 24), για να θυμηθούμε τον Ευαγγελιστή Ιωάννη γράφοντας τη φράση αυτή για πίστωση των λόγων του και φυσικά της προσωπικής εμπειρίας που είχε από το μεγάλο του Διδάσκαλο, τον Κύριό μας Ιησού. Την ίδια εμπειρία μου διηγήθηκαν και μονάζουσες γειτονικών μοναστηριών του Εμπορίου μετά από προσκύνημα σε αυτό και πλήθος πιστών από όλο τον ελλαδικό χώρο με έμφαση στον επιχώριο Επίσκοπο, τον όντως Σεβασμιώτατο Άγιο Φλωρίνης κ. κ. Θεόκλητο, ο οποίος μου διηγήθηκε ότι μετά την επιστροφή του από το προσκύνημα στο Εμπόριο όλοι στα γραφεία της Μητροπόλεως τον ρωτούσαν τι άρωμα έβαλε. Όλα αυτά, όμως, έρχονται σε επιβεβαίωση των όσων γνωρίζουμε, αφού μπροστά στην προσωπική εμπειρία «τι χρείαν έχομεν μαρτύρων;» (Ματθ. κστ΄ 63).

Σήμερα ο καταναυκτικώτατος Ναός του Αγίου Μηνά ευωδιάζει από την παρουσία των ιερών του Αγίου Μύρωνος λειψάνων, τα οποία συναγωνίζονται σε ευωδία αυτά του πολιούχου Αγίου Μηνά. Εύχομαι ο Άγιος να γίνει γνωστός σύντομα σε όλο το χριστεπώνυμο πλήρωμα και αν το θελήσει ας μας γνωρίσει το πραγματικό του όνομα. Μέχρι τότε εμείς θα τον τιμούμε ως «Άγιο Μύωνα».